

Pierre Krebs: A föld és vér Európája

2013 április 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

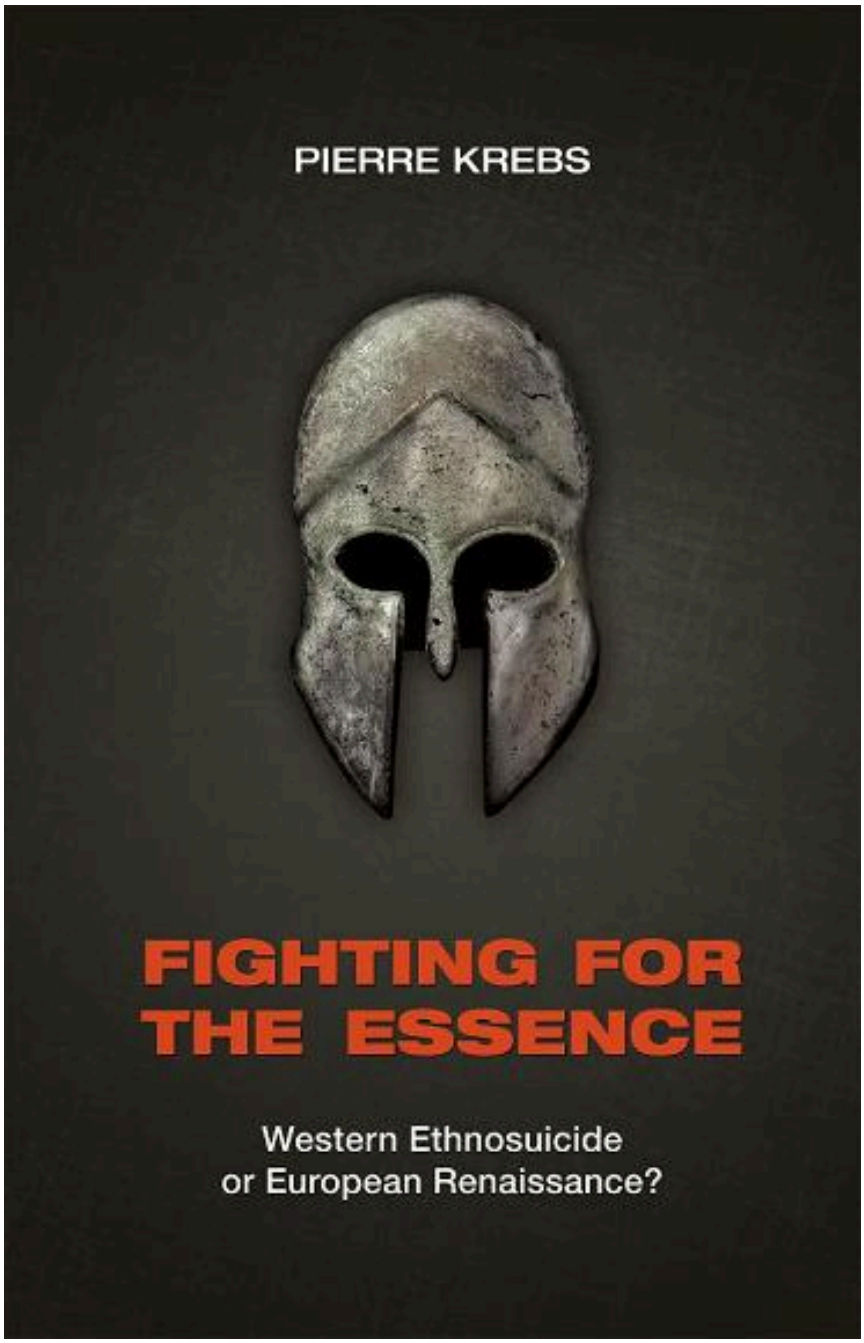
Mérték

Nagyon dekadens korszakokban, az általános felbomlás idején az evidenciák szentségtörésekké alakulnak és a legelemibb igazságok tabukká válnak.

Egy újságírónak, aki nemrég megkérdezte t?lem, hogy vajon a Thule Szeminárium egy titkos társaság-e, azt

válaszoltam, hogy valójában a humán tudományok nagyon is „inkorrekt” evidenciáit vizsgálva vagy a történelmet elárasztó tabukat bogozva, kezdve azzal, hogy - átvitt értelemben - Keletr?l terjedt a világosság (Ex Oriente Lux), egy másodpercnyi habozás nélkül a leginkább szentségtör? titkos társaságok közé sorolható szemináriumunk...

Egy kevésbé ironikus és pragmatikusabb optikában; 1980 júliusában fiatal egyetemi oktatók egy szellemi párt alapításáról döntöttek, hogy szembeszálljanak a haszontalan politikai pártokkal és kulturális döntéseket készítsenek el?, amelyekt?l mindig függenek a politikai tervek.



Alakulásától kezdve a Thule Szeminárium tehát azt a célt t?zte maga elé, hogy újradefiniálja a gondolatmozgalmak alapvet? kérdéseit és alternatívákat ajánljon az aktuális f? problémákra a tudás valamennyi tényez?jére támaszkodva; a minden dogmatikus eljárással szemben ellenséges gondolkodás szelleme és egy európai hitvallás által hevítve, amely felrobbantotta a felületes határokat és a bulvársovinizmusokat; elszánva arra, hogy ismét begyökerezzen bennünket Izlandtól az Urálig a Nietzsche-, Drieu La Rochelle- vagy Evola-féle jó európaiak birodalmi hazájába; meggy?z?dve arról, hogy a Reich látomása, amely a fejnél a legjobb szellemeket egyesíti, az alapnál pedig a testi hazákat tömöríti eredetiségeik tiszteletben tartásával – a jöv? politikai látomása. Mert Európa a fej, ahol minden antropológiai és kulturális eredetünk gyökerezik, de ennek a fejnek különböz? arcai vannak – itt kelta vagy latin, ott germán vagy szláv –, mint ahogy a gótikus m?vészet, persze, mindenütt gótikus, de nem ugyanaz a temperamentuma, aszerint hogy Oslóban találkozunk vele vagy Madridban fedezzük fel! Így

szemináriumunk nagyon hamar Európa arcainak és temperamentumainak gócpontjává vált.

Saint-Loup, az egykor a francia Waffen-SS ideológiai képzésével megbízott s a mítoszba lépett író mellett találkoztunk Julien Freunddal, a volt ellenálló politológussal; a Londonba emigrált világhír? német származású pszichológus, Hans-Jürgen Eysenck oldalán ott találtuk a francia antropológust és szociológust, Jacques de Mahieu-t, az Buenos Aires-i egyetem volt rektorát, aki 1945-ben emigrált Argentínába; Giorgio Locchi, olasz filozófus mellett, akit Valéry – ha ismert volna – bizonyára a „komplett tudású férfiként" aposztrofált volna, a tudományos világ olyan kiemelked? személyiségei publikáltak kiadványainkban, mint Jean Haudry professzor, az indoeurópai kutatások lyoni tanszékér?l vagy Sigrid Hunke valláskutató. Röviden, úgy t?nt, hogy a delphoi eskü, amelyet 1980-ban tettek a GRECE (az európai Új Jobboldal 1968-ban útjára bocsájtott „zászlóshajója" – G.I.) vezet?i, visszhangra talált mozgalmunkban, mintha az Olümposz görög szelleme és a Walhalla germán szelleme újrakezdett volna szuszogni fejünkben. Kapcsolatok szöv?dtek az Új Jobboldal valamennyi irányzatával, Genft?l Lisszabonig. (...) Húsz év kemény munkája, alapm?vek megjelentetése, számtalan konferencia lehet?vé tette, hogy az eszmék e kicsiny pártja lefektesse Németországban is az alapkövet, amelyre most az Új Kultúra épül. Húsz év küzdelme megtanított bennünket arra, hogy felmérjük az eszközeiben végtelenül gazdagabb, de eszményeiben és ideáljaiban ezerszer szegényebb ellenfél hatalmát. Ezerszer er?sebb, mert mindenhol a hatalmi struktúrákba rögz?dött, de ezerszer sérülékenyebb, mert mindenütt a Rendszer alapvet? krízisébe telepített. (...)

Az Új Kultúra, amely a legreakciósabb jobboldalt és a legmuzeálisabb baloldalt magában foglaló világnézeten kívül helyezkedik el és egy radikálisan másmilyen etika értékeiben gyökerezik, nemcsak idegen testet képez az uralkodó eszmék között, hanem ráadásul le is leplezi annak a Rendszernek a felületi megosztottságait, amely jobb- és baloldalt ugyanazokkal az anyagias értékekkel, ugyanazzal az egalitárius és monoteista világnézettel eteti.

A konzervativizmus szó mint a legrosszabb kétértelm?ségek olvasztótégelye tehetetlenséggel sújtaná diskurzusunkat. Mondjuk ki azonnal: egyedül a konzervativizmus Moeller van den Bruck általi meghatározását fogadjuk el fenntartás nélkül – egy olyan fogalom dinamikus kifejezéseként, amely teljesen ellentétes általánosan bevett jelentésével. De ki társítja manapság a konzervativizmus képzetéhez Moellerét, aki maga a futurizmus kifejezése alatt szándékozott kifejezni gondolatait? Ezért aztán általánosságban **a konzervativizmust a politikusi politika egyik altermékéhez, az élet kisemberi – zsidókeresztény kozmopolitizmussal és a Rendszer minden fogyatékosságával, a nyugati civilizáció minden szennyes tartozékával tarkított – felfogására spekuláló, garasoskodóan és biblikusan kispolgári lelkiállapot undorító és reakciós kliséihez társítják, aminek pedig deklarált ellenfelei vagyunk.**

Ebben a szóban három lényegi apóriát különböztetünk meg. Etimológiai apóriát: ti. nem ?rizhetjük meg azt, amit el akarunk vetni. Konzervatívok lennénk, ha egy olyan társadalmi modellben élnénk, amely megfelel eszméinknek és értékeinknek. Ideológiai apóriát: ahhoz, hogy konzervatívok lehessünk, akarni kell meg?rizni valamit. De jelenleg mit? A Rendszer értékeit, törvényeit, intézményeit? Meg?rizni ugyanazt, ami ellen harcolunk? És végül, pszichológiai apóriát: mert hogyan lehetne vonzani az ösztönösen lázadó ifjúságot egy olyan szóval, amely a konformizmusokhoz szelídít?

Pogány értékeink, gondolati modelljeink, a politikai alternatívák, amelyeken dolgozunk (organikus demokrácia és gazdaság, birodalmi holisztikus társadalmi modell, az önazonosság újrafogalmazása stb.) megannyi Grál, amelyeknek nem a meg?rzésér?l van szó – minthogy hiányoznak –, hanem az újrahódításáról, az újraelsajátításáról, hiszen csak azt ?rizhetjük meg, amit birtokolunk. Harcunk egész dinamikája az újrahódítás és az újrateremtés szellemébe illeszkedik, amely meghatározásánál fogva ellentétes bármiféle konzervatív, természetszer?leg defenzív mentalitással. Egyetlen pillanatig se gondoljunk egy olyan társadalom megreformálására, lutheranizálására, amelyet éppen ellenkez?leg, nietzscheanizálni, újrakitalálni kell! Az Új Kultúra egy sajátos forradalmi mozgalom.

Teoretikusai, m?vészei, tudósai, a Rendszer értékeivel szembeni radikális szembenállás révén, valamennyien sokkal inkább mutánsok, mint forradalmárok! Paul Valéry gyakran említette a papagáj-szavakat a lomtárszavakra célozva. A konzervativizmus egy olyan társadalom minden visszásságának a lomtárszava, amelyet a Rendszer papagájainak kell átengedni. Mi, akik sohasem voltunk benne sem a Rendszer tegnapjában, sem a jelenében, ébredjünk tudatára a leghosszabb emlékezetnek a jöv?k legfiatalabbikáért és legmodernebbjéért! Mert mi egy másik világ azonnali holnapjának el?futárai vagyunk, feltéve hogy tudjuk és akarjuk azt. Tudjunk tehát az eszméinknek megfelel? szavakkal utat törni magunknak, amely akaratunk mértékében meg fogja nyitni Európa újjászületését a nyugati rendszer utáni id?szakra. De jóslatot mondani Európa újjászületésér?l elvezet a német újjászületés feltételeinek a vizsgálatához, hogy el?ször is tudatára ébredjünk politikai tompultsága elviselhetetlen látványának, mintha a hanyatlás amerikai spiráljába való elnyelés arra ítélte volna Németországot, hogy

visszafordíthatatlanul az egész Nyugat fokális tudatává váljék.

Valójában néhány bútordarab átköltöztetése a Reich régi f?városába nem költöztette át politikájának szellemét: Berlin órájában Németország mentálisan megkövesedve marad a vidéki kisvárosban, amelyet a szövetségesek bomlasztó mitémáikkal növesztettek meg. Bonnban, újranyugatosításának törzskönyvi városában, Hölderlin hazája ugyanabban a pillanatban lépett ki történelméb?l, amikor behatolt a germán létbe a Homo Occidentalis elkorcsosult sarja. Ami még rosszabb, Bonnban, az Európai Gazdasági Közösség újranyugatosított Németországa elmenekült kezdeteinek germán emlékezetét?l. Elhatárolódván a görög pantheon mitikus tereit?l éppúgy, mint Walhallájától, a régi Thing bölcsességét a maastrichti eurokraták techno-gazdasági diktatúrájára cserélte, és képtelen lenne régi mítoszai szakrális helyét elhelyezni a térképen, annyira lefoglalja a brüsszeli betongombák bürokratikus labirintusaiban való bolyongás, ahol gyökerest?l való kitépésünk új stratégái lapulnak.

Bonnban, amely a költ?k és m?vészek városa volt, Németország ily módon belemerült az amerikaias egyetemes elképedés status quójába, egy silány arcél? társadalmi modellbe, amelyben már nem az emberek azok, akik értelmet adnak az életnek, akik hatnak a dolgokra, hanem a tárgyak csinálnak olyan embereket, akik a hasznosság-jövedelmez?ség mint a „materializmustól részeg” Cosmopolis eml?inek – amit már Knut Hamsun ostorozott a jenki modellben – technokufár útkeresztez?désén túl elfelejtettek más értékeket is felfogni. Abban a pillanatban tehát, amikor központjában újraegyesült, és akár tetszik, akár nem, újra a sajátjához igazította Európa jöv?jét, kibontakozott a legveszélyesebb Auflösung folyamata, amit valaha is elszenvedett Weimar óta: kulturális elgyökértelenítés társadalmának amerikanizálódása által, genetikai elgyökértelenítés másfajú kolonizáció által, amely egyre inkább lemásolja azt, amit Franciaország jelenleg elszenved.

És miközben a Balkánon a történelem egyik legkegyetlenebb vérfürd?jével oldottak meg 75 évnyi multikulturalizmust, amelyet két, b?nösebbnél b?nösebb szerz?dés, a versailles-i és a jaltai kényszerített ki, a hanyatló Nyugat örvényébe taszított Hitler-utáni Németország még ebb?l a leckéb?l sem tudott tanulni. ? is bele fog tehát omlani a Nyugat mélységeibe? Szét lesz morzsolva az önazonosság megsemmisítése által, fel lesz bomlasztva Nyugat horizontális világában? Vagy pedig a germán lét újra felegyenesedik, mint a spártai oroszlánok, egy olyan embertípus gehleni modelljén, amely határozott identitástudatot és a különböz?ségek kifinomult érzetét birtokolva nyílik meg a világ számára? (...)



„Talán elébe megyünk népünk teljes megsemmisülésének”, nyugtalankodott Moeller. Ugyanebbe a széls?séges helyzetbe szorítva Németország ismét csak a szúró kérdéssé válik, amely Európát kínozza. Mert ez a nép, amelyr?l alig hihet?, hogy tegnap Fichte népe volt, és amely – úgy t?nik – ma nem érdemel jobbat, mint egy Gerhard Schröder, akit hálás áhítat tölt el a Fehér Ház iránt, amely a világ Els? Lakájává léptette el?, önmaga ellenére is tragikus kulcsok birtokosa, amelyek ajtót nyitnak mind az életre, mind a halálra, aszerint, hogy a

németek a történelmükben való újjászületés mellett döntenek, élükön Fausttal – vagy pedig továbbra is elutasítják sorsuk vállalását, hogy végleg befeküdjenek a népek temet?jébe, Freuddal a fejfájuknál. A pojácák Németországa ..., amelyben a német csak egy értelmét?l és rövidesen vérét?l is kiürített szó, eme elutasítás rút megtestesít?jeként feltartóztathatatlanul az etnikai halál felé haladva. A kövér és kasztrált sas, amely parlamentjének szimbólumaként szolgál, Amerika körül kering? kormányának politikai impotenciájára ébred nap mint nap, és egy karneváli Bundestag fölött lebeg, amelyet az ember inkább akként határozna meg, mint ami a valóságban: a harmadik világ utcáin való strichelésre lealacsonyított Európa saját faját gy?löl? politikájának nagy kuplerája!

Az új tartományokban, bizonyságot téve arról, hogy a kapitalista diasztolé ugyanolyan alkalmatlan a társadalmi válság megoldására, mint a kommunista szisztolé volt, Berlin csak új pénzfalakat tud emelni a régi k?falakra. A szövetségi köztársaság így lassanként egy olyan országgá vált, amelyet mindent összevetve senki sem vesz többé komolyan, kivéve, ha megkopasztásáról van szó, egy maastrichti Németország az elöregedés korai szakaszában – és amely továbbra is hanyatlását fogja igazgatni mindaddig, amíg népe nem emelkedik ki tompultságából, amit azzal az Amerikával szemben érez, amely pedig egyre inkább árasztja magából a rothadás szagát, és amelyr?l már nem is nagyon tudni, hogy milyen képet kell meg?rizni: a Reagan-féle veleszületett imbecilitását, a Clinton-féle örökös debil vigyorét vagy a Bush-féle immáron családi gyöngeelméj?ségét?

Mindazonáltal, ha a Nyugat hanyatlása helyrehozhatatlanná vált is, mert civilizációjának alkotóeleme; másként mondva, ha a Nyugat maga a dekadencia, Németország csak jelenleg van dekadenciában: csak annyit nyom, mint amennyi az eszét veszt? nyugati átnevel? ideák súlya és csak annyit ér, mint amennyit kalmárcivilizációjának anyagias értékei érnek. Az amerikai neoprimitív civilizáció koraszülött zabigyereke, aki egy rút hajnalon született a háború után, a történelmébe dermedt Rajna partján, magán viseli a nyugati pusztulás stigmáit, ahogyan Sombart mondta a kapitalizmusról, hogy „magában hordja elpusztításának és halálának csíráját”. Mert ha a szövetségi köztársaság egy rendszerhez is van kötve – amely ráadásul halálra van ítélve –, Németország, amely még egy nép, rendelkezik biológia regenerálódásának képességével.

Márpedig éppen ez a pontos pillanat, mondaná Pino Rauti, amikor kibomlik égboltján az Európai Új Kultúra zászlaja. Mert én azt mondom, hogy mindent azoktól a következményekt?l kell várni, amelyeket eszméink váltottak ki a hosszú fogú farkaskölykök nemzedékében, akik tudatára ébredtek a jelenkor szellemi sivárságának, politikai jelentéktelenségének, népeink kollektív legyilkolásának a sokfajúság oltárán. Közülük emelkedik ki egy általunk táplált új nemzedék, amely el?rejelzi a politika visszatérését, a történelem policentrikus háborgásai által hordozott sokformájú világ újrafelbukkanását, az etnokulturális hovatartozás értékeinek felszínre kerülését.

Megtanulták Heideggerrel, hogy „egy nép szellemi világa, az földi és vérségi er?inek legmélyebb fenntartó hatalma”.
Martin Buber is tökéletesen megértette ezt, aki arra buzdította népét, hogy alakítsa újjá a Vérközösséget, mert a vér az, mondta, amely „a létezés legmélyebb rétegeit” táplálja, és a faj az, amely irányítja egy nép gondolkodását és akaratát. Buber tudta, hogy egy etnikum kultúrája csak addig örök, ameddig egy önmagával egyenl? vér adja át nemzedékr?l nemzedékre, formáiban változva, szellemében változatlanul. Európát újragondolni dekadenciáján túl tehát annyi, mint az etnikum élgárdájára gondolni egy új világ bekövetkeztének els? hullámzásában, amelyért valamennyien együtt munkálkodunk!



Persze, nem teremtjük újjá a világot, de újrakitalálhatunk egy világot. Nem változtatjuk meg a történelmet, de újrateremthetünk egy sorsot. Nem teremtjük újjá az embereket, de új értelmet adhatunk az emberi életnek! Az a szellem, amely népeink létét lakja, még ugyanattól a pásztortól való. Akkor tehát minden újjászülethet, mert „amíg a faj örökletes er?i érintetlenek, ?seink merészsége újraébredhet”!

?rködjünk tehát azon, hogy népeink létük pásztorai maradjanak, hogy továbbra is megajándékozzák a világot sajátságos géniuszukkal, mindegyikük stílusuk, viselkedésük, nagyszer?ségük titokzatos kifejtésében – mi, a XXI. század etnokratái, akik Nietzschével együtt tudjuk, ma még inkább, mint tegnap, hogy „a szellem írása, az örökkévalóban változatlanul, mindig vérének jelzését hordozza”!

(Ford.: G.I.) MD 2002. VII. 4.

Pierre Krebs (sz. 1946) író, újságíró, az európai Új Jobboldal egyik legaktívabb és legjelent?sebb németországi képvisel?je. Magyarul megjelent m?ve: Létharcban, 1999. Fenti el?adása 2001. október 7-én hangzott el Párizsban, a Terre et Peuple Egyesület eszmecseréjén.

www.antidogma.hu



Ajánló